

Sihre bayılıyorum; çocukluğumdan beri de bu böyle. Annem ve babam bana onuncu yaş günümde bir sihir seti armağan ettiklerinde, kutunun içinden garip şekilli malzemeleri çıkarırken hissettiğim heyecanı daha dünmüş gibi hatırlıyorum: üzerinde altın renkli ejderha desenleri olan, içine konulan pirinci çoğaltan ve ardından suya dönüştüren Çin kâseleri; sihirli fincanların altında sanki canlılarmış gibi birden ortaya çıkan, kaybolan ve azalıp çoğalan küçük toplar; bir de kırmızı çerçeve içinde küçük bir cam parçası. Bu öyle bir camdı ki, üzerinde delik olmadığı halde sivri bir kurşun kalemi bir tarafından batırıp diğer tarafından çıkarabiliyordunuz! İşte bu çok şaşırtıcıydı. Anında kendimi kaptırmış, bu konuda daha fazla şey öğrenebilmek için sabırsızlanmaya başlamıştım.

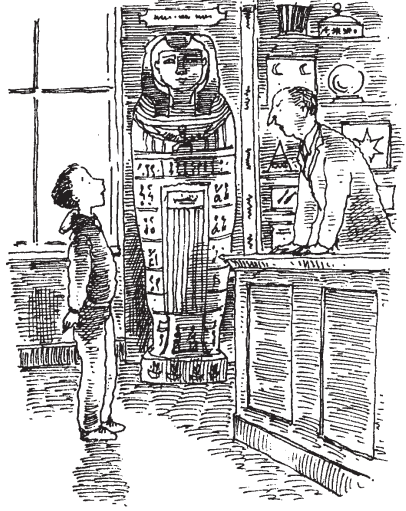
Bu olaydan birkaç gün sonra babam beni Londra'daki British Museum'a götürdü. Her ne kadar burası aslında

kendi başına da oldukça gizemli bir yer olsa da, beni daha önce hiç olmadığım kadar heyecandıran asıl şey, müzenin giriş bölümündeki mağaza oldu. Bu, bir sihir mağazasıydı! Vitrindeki örümcek ağları arasından gizemli görünüşleri olan çeşitli sihirbazlık malzemelerini görebiliyordum. Benim sihir setimdekilere benziyor, ama çok daha büyük ve eski görünüyorlardı. Benimkiler gibi plastik ve lastikten değil, metal ve tahtadan yapılmışlardı. Babamı içeri girmeye ikna ettim.

İçeri girdiğimizde daha önce hiç görmediğim türden bir manzarayla karşılaştım. İçerisi, tozlu cam dolaplarda sergilenen eski ve büyüleyici araç gereçlerle doluydu: gümüş toplar, büyük metal halkalar, boyalı ahşap kutular, kuş tüylerinden yapılmış çiçek buketleri. Dolaplardan birinde, Mary Maskelyne adlı bir kadının (altındaki etikette öyle yazıyordu) kafasının balmumundan yapılmış eski bir heykeli duruyordu. Bir vücuda sahip olmayışı, gülümsemesine engel olmamıştı. Tüm harçlığımı, oyun kâğıtları ve renkli mendiller gibi paramın yettiği şeylere harcadım. Ama asıl istediğim şey mağazanın arka bölümündeydi; esrarengiz görünümlü bir lahit. Lahit derken neyi kastettiğimi anladınız, değil mi? Bu, insan şeklinde yapılmış bir mumya

kutusuydu, ama boyutları normal bir insana göre epey büyüktü. Üzerindeki Eski Mısır tanrılarının resimleri parlak turuncu ve turkuaz renklerde boyanmış, gerçek altın gibi görünen varaklarla süslenmişti. Tezgâhın ardındaki ürkünç adam dışında hiç kimsenin ona yaklaşmasına izin verilmiyordu. Acaba ne amaçla kullanılıyordu? Birini testereyle ikiye bölmek için mi? Yoksa içine giren kişiyi yok etmek için mi? Geceleri yatağında yatarken, tıpkı o garip ama muhteşem kutu gibi gizemli ve sihirli aletler kullanarak olağanüstü bir sihir gösterisi sunan ünlü bir sihirbaz olduğumu hayal ediyordum.

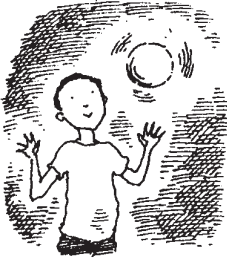

Noel tatilinden sonra, normalden daha fazla para biriktirdiğimi (yaklaşık 7,50£) fark ettiğimde anne ve babamı (sadece müzeye gitmek istiyormuş gibi davranarak) beni bir kez daha oraya götürmeleri konusunda ikna ettim. Mağazaya girdiğimde ise cesaretimi toplayarak tezgâhın arkasındaki adama mumya kutusunun fiyatını sordum.

Bana budala bir ufaklıkmişim gibi bakarak kaba bir tavırla, “Senin birkaç haftalık cep harçlığından daha fazla evlat,” dedi. Evet, bir çocuktum ama budala değildim.

Sen görürsün, diye düşündüm. Bir gün...

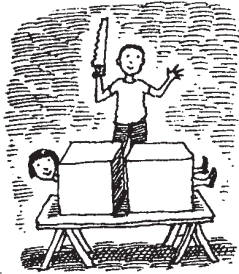
Elimden geldiğince iyi bir sihirbaz olmaya kararlıydım. Oyun kâğıtları, madeni paralar ve müzedeki mağazadan aldığım küçük aletlerle sihir yapmayı öğrenmeye bayılıyordum doğrusu; ama bir süre sonra bununla yetinmeyip daha da hırslandım. Televizyonda sihirbazların kaplanları ve uçakları yok ederek 'büyük illüzyonlar' yaptığını görmüştüm. Ben de böyle büyük sihirlere yapmayı istiyordum! Böylece gençliğimde saatlerimi, aklıma gelen sihir fikirlerini okul kitaplarımın dört bir yanına çizerek (matematik dersinden daha eğlenceliydi) ve kendi sihir aletlerimi nasıl yapabileceğimi düşünerek geçirmeye başladım. Sihir mağazasındaki o suratsız adam beni yolumdan alıkoymazdı. Süpermarketten aldığım kutularla sihirli bir lahit yaptım

ve mağazada gördüğüme benzesin diye üzerini dikkatlice boyadım. Ama ne yazık ki, küçük kardeşimi ikiye bölmeye çalıştığımda (bunu yapmayı hep istemiştim) o tek parça halinde kalırken, lahit yerle bir oldu! Bu tür şeylerin genelde ah-

şap olmasının bir nedeni var tabii.

Hiç durmadan bu konu üzerinde çalışıyordum. Gümüş bir topu havada durdurabiliyor, yanan mumları yok edip yeniden ortaya çıkarabiliyordum; bir süre sonra ise kız kardeşim Karen'i

üç parçaya ayırmayı başardım (sonra yeniden birleştirdim, merak etmeyin). Büyükannesini uçan bir halının üzerinde havaya kaldırmak da herkese nasip olmaz herhalde, öyle değil mi? Bir gün yatağımda oturmuş, annemle okul durumum hakkında konuşurken birden bacağım kopup yere düştü! Kadıncağızın nasıl şaşırdığımı anlatamam. Oysa ben yalnızca yeni sihir gösterilerimden birini deniyordum.

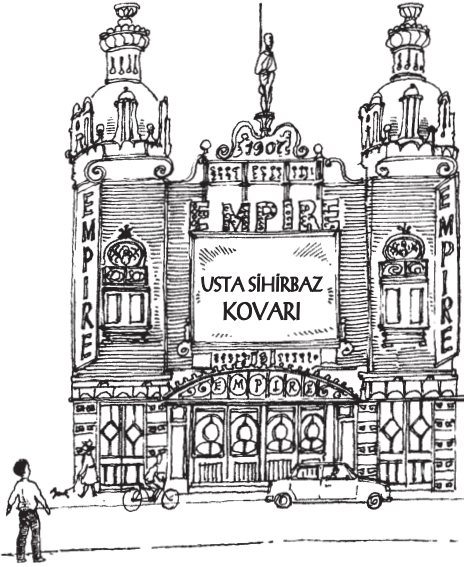
Okulum bittiğinde profesyonel bir sihirbaz olarak çalışmaya başladım; o günden beri de bu işi yapıyorum. Dünyayı dolaşarak yolcu gemilerinde, tiyatro salonlarında ve televizyonda gösteriler yaptım. Londra'daki Royal Albert Salonu'nda 6000 kişinin önünde bir insanı yok ettim. Evet, havalı bir işim var! Gerçi biraz yardım –ürkütücü bir yardım hem de– almadım değil, ama ondan daha sonra bahsedeceğim.

Yaşadığım yerde, Londra'nın doğusundaki Hackney semtinde, işler biraz farklı yürür. Alışveriş, yemek pişirme ve çamaşır yıkama gibi işlerle uğraşınca, hayat sahnedeki gibi göz kamaştırıcı olmuyor ne de olsa. Zaten burada yaptığım iş de farklı. Bazen tiyatro oyunları için garip sihir efektleri tasarlamam isteniyor: çocukları fareye çevirmek, bir opera sanatçısına sarkaçlı ve büyük bir ayaklı saatin içinden aniden çıkmayı öğretmek gibi! Bunları yapabilmenin yollarını bulmak epey düşündürücü olabiliyor, ama bir yerlerden başlamak zorundayım. Çoğu zaman da bu başlangıç, Londra'nın merkezinde bir buluşmayla oluyor ve

oraya gitmek için de otobüse binmek zorunda kalıyorum. Ulaşım için hep otobüse binerim ve bunun iyi bir nedeni var. Evime ilk taşındığım zamanlarda, otobüs durağından eve yürürken yeryüzündeki en sihirli binanın önünden geçtiğimi fark etmiştim.

Bu bina, Mare Caddesi'nde yürüdüğünüz sırada birdenbire karşınıza çıkıyor ve sıradan dükkânlarla hazır yemek

zincirlerinin arasında, ayrıklıklarının içinden yükselmiş güzel bir gül gibi duruyor: Hackney Empire Tiyatro Salonu. Burası, yaklaşık yüz yıl önce yapılmış, nefes kesen, görkemli bir gösteri merkezi. Kırmızı tuğlalardan ve kıvrımlı taşlardan yapılmış ön yüzü bile yeterince etkileyici; egzotik bir tapınağı andırıyor. Ama içeri adım attığınızda, asıl nefes kesen kısmın burası olduğunu anlıyorsunuz.

Dekor baş döndürücü: doğu mimarisine ait altın renkli kubbeler, süslü sütunlar, mozaik camlı pencereler ve lüks görünümlü kırmızı kadife koltuklar var. Sahneyle salon çok büyük ve binanın ön cephesine oranla çok daha geniş; tıpkı Dr. Who'nun, dışarıdan bakıldığında ufacık görünen,

ama içi kocaman olan uzay aracı Tardis gibi! İşte bu yüzden, herhangi bir gösteri izlememiş olsanız da, buranın büyüklüğü bir yer olduğunu çabucak anlıyorsunuz.

Burası hakkındaki en güzel şey ise, gelmiş geçmiş en büyük sihirbazların zamanında burada gösteri yapmış olmaları. Houdini, Servais Le Roy, Muhteşem Lafayette... Büyük ihtimalle bu isimler size henüz bir şey ifade etmiyor; ama yaklaşık bir asır önce, sihirbazlığın altın yıllarında, bu kişiler dönemin en büyük yıldızlarıydı. O zamanlar çok sayıda büyük 'Varyete Sarayları' (etkileyici görünmeleri için ön cepheleleri boyanmış köhne tiyatro salonlarının süslü ismi) vardı, ama canlı eğlencenin yerini sinema alınca, bu mekânların çoğu yıkıldı; yerlerine apartmanlar ve alışveriş merkezleri dikildi. Hackney Empire, inşa edildiği dönemde bu yapılar içinde bir numaraydı. Bir oyun salonuna dönüştürülünce yıkılmaktan (ne mutlu ki) kurtuldu. Şimdilerde ise restore edilerek eski günlerdeki ihtişamına kavuşturuldu.

Empire altın çağını yaşadığı zamanlarda insanlar, tıpkı bizim şimdi sinema salonlarına gidip film izlediğimiz gibi bu salona geliyor ve şaşırtıcı varyete gösterileri izliyorlardı. Jonglörler, rol yapan foklar, şarkıcılar, ip cambazları bunlardan bazılarıydı. Çoğu zaman, programın sonlarına doğru, seyircilerin gözleri önünde inanılmaz şeyler yapan bir sihirbaz sahne alıyordu. Devasa testerelerle kadınları ikiye bölüyor (ne olur ne olmaz diye sahnenin kenarında bir de doktor bulunuyordu); seyircilerin üzerinde asılı duran egzotik dolaplara girip kaybolan insanlar, başka

yerlerde meydana çıkıyor; bir kadın havada süzülürken, onun herhangi bir yere bağlı olmadığını göstermek amacıyla sihirbaz, elindeki metal halkaları kadının etrafından geçiriyordu. Göz alıcı asistanlar aslanlara dönüşüyor, şık giyimli sihirbazlar sınırsız sayıda iskambil kâğıdı ve madeni parayı yoktan var ediyordu.

Ve bütün bunlar, günümüzde sinema ve televizyonda gördüğümüz özel efektler ortaya çıkmadan önceydi. Sahnede olan biten her şey canlıydı. Sihirbaz, olanaksız görünen şeyleri olanaklı hâle getiriyordu. Büyük sihirbazlar (çoğu erkekti ama aralarında az da olsa kadın vardı) ciddi bir rekabet halindeydi ve illüzyonlarının rakiplerine göre daha gösterişli olması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Evet, karmaşık aletler ve gizli düzenekler kullanıyorlardı; ama bunun yanında her şeyi, özellikle de el çabukluğu gerektiren hareketleri (bu hareketler hızlı ve becerikli şekilde yapıldığında ortada bir sihir varmış izlenimi uyandırıyor) özenle prova ediyorlardı. Bazen, uçuk kaçık sihirli icatları üzerinde yıllar boyu çalışmadan sahneye çıkmıyorlardı, çünkü tek amaçları en göz kamaştırıcı gösteriyi sunabilmektir. Bazı illüzyonları kimin icat ettiği konusunda sık sık birbirleriyle tartışıyor, hepsi de 'dünyanın en iyisi' olduğunu iddia ediyordu.

Üst düzey sihirbazlar dünyayı gezerek hünerlerini farklı ülkelerde sergiliyor, gittikleri yerlerde ağzına kadar dolu salonlarda gösteri yapıyorlardı. Bazıları çok da iyi para kazanıyordu; günümüz parasıyla milyonlarca sterlin kazananlar